

Κηδεΐα των λειψάνων του αγνοούμενου ζεύγους Βασίλη Γεωργίου και Θεοδώρας Βασιλείου (Σιάμιση) από την Κυρά Μόρφου

(Παρασκευή, 24 Ιουνίου 2016, 4 μ.μ., Ιερός Ναός Αγίου Χαραλάμπους, Δένεια)

Ελληνίδες, Έλληνες,

Με συγκίνηση και δέος και φορτισμένη τη μνήμη, στεκόμαστε σήμερα μπροστά στα δυο φέρετρα της ίδιας οικογένειας συμμετέχοντας, με καθυστέρηση τεσσάρων και πλέον δεκαετιών, στην τελευταία πράξη μιας απερίγραπτης τραγωδίας.

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ στην προσφυγιά, μακριά από τα ιερά χώματα της Κυράς Μόρφου, για να αποδώσουμε τον τελευταίο ασπασμό και την ελάχιστη οφειλόμενη τιμή, σύμφωνα με τις παραδόσεις, τα ιερά και τα όσιά μας, στον Βασίλη Γεωργίου και τη γυναίκα του Θεοδώρα, την ζωή των οποίων τερμάτισε η επέλαση των Τούρκων εισβολέων, το 1974.

Η τύχη του ζεύγους Βασιλείου, αγνοείτο αφότου η φρίκη της τουρκικής εισβολής χάραξε στο σώμα της Κύπρου την απαίσια γραμμή του Απίλα.

Σαράντα δύο πικρά χρόνια οι συγγενείς των αγνοουμένων που κηδεύουμε σήμερα, βίωσαν ένα αδυσώπητο μαρτύριο και έζησαν την πιο οδυνηρή επίπτωση της τουρκικής εισβολής, το πιο τραγικό ανθρώπινο δράμα, το δράμα να αγνοείς την τύχη των αγαπημένων σου.

Η ζωή αυτών που χάθηκαν έκτοτε και των συγγενών που έμειναν για να κουβαλούν τον ασήκωτο σταυρό του μαρτυρίου των αγνοουμένων, ήταν κάποτε ευτυχισμένη, ήρεμη και ειρηνική στον τόπο που τους γέννησε και τους ανάθρεψε.

Το ζεύγος Βασίλης και Θεοδώρα είχαν τρία ενήλικα παιδιά.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης της εισβολής και κατά τη διάρκεια του διαστήματος μέχρι την έναρξη της δεύτερης φάσης της, παρέμειναν στην οικία τους καθότι ο 90χρονος τότε, Βασίλης ήταν κλινήρης, ένεκα ηλικίας αλλά και σοβαρών προβλημάτων υγείας μεταξύ των οποίων και η πάθηση της τύφλωσης.

Στις 14 Αυγούστου 1974, ημερομηνία κατά την οποία άρχισε η δεύτερη φάση της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, οι περισσότεροι κάτοικοι του χωριού Κυρά, το εγκατέλειψαν και εντός του χωριού παρέμεινε μικρός αριθμός κατοίκων, μεταξύ των οποίων το ζεύγος Βασίλης και Θεοδώρα.

Την ίδια μέρα τα τουρκικά στρατεύματα εισβολής διέσπασαν τις αμυντικές γραμμές στην περιοχή Αγίου Ερμούλαου και στις περιοχές Λαπήθου-Καραβά και άρχισαν να κινούνται και προς την περιοχή Μόρφου.

Το χωριό Κυρά άρχισε να βομβαρδίζεται από τα τουρκικά πολεμικά αεροπλάνα στις 15.8.1974 και το πρωί της επόμενης μέρας τα τουρκικά στρατεύματα άρχισαν να μπαίνουν μέσα στο χωριό.

Κατόπιν αυτής της εξέλιξης, αριθμός εναπομείναντων κατοίκων της Κυράς εγκατέλειψαν το χωριό και μετέβηκαν σε πιο ασφαλισμένες περιοχές, ενώ εντός του χωριού παρέμεινε πλέον πολύ μικρός αριθμός ηλικιωμένων, μεταξύ των οποίων και το ζεύγος Βασίλης και Θεοδώρα.

Οι Τούρκοι στρατιώτες αφού κατάλαβαν την Κυρά, άρχισαν να περιπολούν εντός του χωριού και μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις πυροβόλησαν και φόνευσαν πολίτες εγκλωβισθέντες εντός του χωριού.

Στις 16 Αυγούστου, η 79χρονη, τότε, Θεοδώρα θεάθηκε νεκρή εντός της αυλής της οικίας της, χωρίς να διαφανεί αν πυροβολήθηκε και φονεύθηκε από τα τουρκικά στρατεύματα ή και αν φονεύθηκε από τους βομβαρδισμούς και μυχραλιοβολισμούς των αεροπλάνων.

Ο σύζυγος της Βασίλης που ήταν κληήρης και τυφλός, και χωρίς πλέον την βοήθεια της συζύγου του, βρέθηκε αργότερα νεκρός στο κρεβάτι του, χωρίς να γνωρίζουμε αν απεβίωσε από ασιτία και την έλλειψη νερού, ή αν πυροβολήθηκε από τούρκους στρατιώτες.

Αργότερα τάφηκαν και οι δύο στην αυλή του σπιτιού τους, από Τουρκοκύπριο.

Η εκταφή των οστών των δυο πεσόντων πραγματοποιήθηκε το 2013 από τον κοινό τους τάφο, ο οποίος εντοπίστηκε στα πλαίσια του προγράμματος εκταφών και αναγνώρισης λειψάνων της Διερευνητικής Επιτροπής Αγνοουμένων Κύπρου.

Στη συνέχεια, πραγματοποιήθηκαν ανθρωπολογικές εξετάσεις και εξετάσεις DNA, με βάση τις οποίες έχει διακριβωθεί η ταυτότητα των οστών που ανήκουν στο ζεύγος Βασίλη και Θεοδώρα.

Συμπατριώτισσες και συμπατριώτες,

Από την πατρίδα μας, ποτέ δεν έλειψαν οι δοκιμασίες, ο πόνος και η πίκρα. Χρόνια, δεκαετίες και αιώνες πληρώνουμε βαρύ το τίμημα της ιστορίας και της γεωγραφίας μας. Από τη μικρή, πικρή πατρίδα μας δεν έλειψαν ποτέ οι θυσίες προκειμένου να κρατήσουμε την ελευθερία μας.

Είναι αλήθεια πως το 1974 δεχθήκαμε μία ήττα που την πληρώνουμε μέχρι σήμερα με βαριές απώλειες. Είναι οι νεκροί μας, οι αγνοούμενοι, είναι η ίδια σχεδόν η μισή μας πατρίδα.

Αποτελεί, όμως, εξίσου αλήθεια πως σε αυτό τον τόπο ποτέ δεν πάψαμε να πιστεύουμε πως μπορούμε να επιτύχουμε την ιστορική μας συνέχεια και την αποκατάσταση του κοινωνικού μας ιστού. Δεν πάψαμε ποτέ να πιστεύουμε πως μπορούμε με σύνεση,

αποφασιστικότητα, επιμονή και υπομονή να δημιουργήσουμε ξανά συνθήκες επανένωσης της πατρίδας μας και ειρηνικής συμβίωσης όλων των κατοίκων της.

Αγαπητοί και σεβαστοί συγγενείς,

Πρέπει να νιώθετε υπερήφανοι για την κληρονομιά που οι άνθρωποι σας άφησαν, όχι μόνο σε εσάς, αλλά και στην κοινωνία και ιδιαίτερα σε εμάς τους πολιτειακούς άρχοντες. Μια κληρονομιά που σε εσάς αποδίδει την ύψιστη τιμή και σε εμάς την ευθύνη για τη δικαίωση της θυσίας τους.

Προτού τελειώσω θα ήθελα να σας μεταφέρω το καθαρό μήνυμα της Πολιτείας, πως επιμένουμε στο στόχο να τεθεί επιτέλους τέρμα στο ανθρωπιστικό πρόβλημα των αγνοουμένων που εξακολουθεί όλα αυτά τα χρόνια να προκαλεί πόνο και στις δυο κοινότητες της Κύπρου και ειδικά στους συγγενείς, που έχουν το δικαίωμα να πάρουν απαντήσεις για την τύχη των αγαπημένων τους και να μπορέσουν να τελέσουν τις κηδείες τους, σύμφωνα με τη θρησκεία και τις ιερές μας παραδόσεις.

Απευθύνουμε, ξανά, την έκκληση προς την τουρκική πλευρά να συνεργαστεί αποτελεσματικά για να δώσουμε επιτέλους ένα τέλος σε αυτό το δράμα.

Την ίδια ώρα αγωνιζόμαστε για να κτίσουμε μια πατρίδα, όπως ήταν παλιά ολόκληρη η Κύπρος, όπου ζούσαν αρμονικά και ειρηνικά και συνδημιουργούσαν οι κάτοικοι της. Να δημιουργήσουμε συνθήκες, όπου θα προστατεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι βασικές ελευθερίες όλων των ανθρώπων της.

Αυτή είναι η πρώτιστη υποχρέωση, αλλά και υψίστη τιμή σε όσους έδωσαν τη ζωή τους και σε όσους ακόμα αγνοούνται.

Αιωνία ας είναι η μνήμη των δυο θυμάτων της τουρκικής εισβολής, που μετά από 42 ολόκληρα χρόνια κηδεύουμε σήμερα, μακριά από την ιδιαίτερη πατρίδα τους. Εύχομαι, το τέλος της 40χρονης αγωνίας για την τύχη των δικών τους, να γαληνέψει την ψυχή και να απαλύνει τον πόνο των συγγενών.

ΥΓ- Την Κυβέρνηση εκπροσώπησε στην κηδεία και εκφώνησε τον επικήδειο ο Αν. Έπαρχος Κερύνειας κ. Ανδρέας Λουκά.